

Sygnatura akt: XI GC 1070/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Maciej Żuchowski

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2017 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. S. (1) i T. S.**

przeciwko **Gminie M. S.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej Gminy M. S. solidarnie na rzecz powodów **P. S. (1) i T. S.** kwotę 10.790 (dziesięć tysięcy siedemset dziewięćdziesiąt) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 października 2015 roku;
2. zasądza od pozwanej solidarnie na rzecz powodów kwotę 5.374 (pięć tysięcy trzysta siedemdziesiąt cztery) złote tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 64 (sześćdziesiąt cztery) złote i 80 (osiemdziesiąt) groszy tytułem nieuiszczonych kosztów procesu.

Sygn. akt XI GC 1070/16

Sprawa rozpoznana w postępowaniu zwykłym

UZASADNIENIE

Dnia 24 marca 2016 roku powodowie P. S. (1) oraz T. S. (wykonawca) wnieśli przeciwko Gminie M. S. (inwestor) pozew o zapłatę kwoty 10 790 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 października 2015 roku do dnia zapłaty, a także złożyli wniosek o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazali, że w dniu 31 lipca 2014 roku strony zawarły umowę o roboty budowlane, w której zobowiązali się do wykonania inwestycji „Przebudowa z renowacją zabytkowego budynku Państwowej Szkoły Muzycznej I-go stopnia w S. przy alei (...)”. Gmina M. S. poinformowała powodów o naliczeniu kary umownej z tytułu rzekomego opóźnienia w wykonaniu przedmiotu umowy i wskazała, że kwota kary zostanie potrącona z faktury wystawionej przez wykonawcę. Następnie powodowie wystawili pozwanej fakturę VAT, która została uregulowana tylko w części. Niniejszym pozvem powodowie dochodzą zasądzenia kwoty, która ich zdaniem została bezpodstawnie potrącona przez pozwaną z ich wynagrodzeniem za wykonane roboty.

Dnia 19 maja 2016 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty, zgodnie z żądaniem powodów.

W przepisany terminie pozwana złożyła sprzeciw i wniosła o oddalenie powództwa, a także złożyła wniosek o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, że powodowie wykonali zleczone prace po terminie, co uzasadniało naliczenie kary umownej.

W replice powodowie zanegowali skuteczność oświadczeń pozwanej o potrąceniu, dalej wskazali, że błędne jest jej twierdzenie, że pozwolenie na budowę dotyczyło wyłącznie ulicy (...), a nie budynku przedmiotowej szkoły. Dalej wskazali, że skoro doszło do odbioru robót, to uznać należy, że prace zostały zakończone z w chwili zgłoszenia ich do odbioru, co miało miejsce w dniu 29 lipca 2015 roku. Również z samego protokołu odbioru z dnia 26 sierpnia 2015 roku wynika, że zgłoszenie gotowości do odbioru nastąpiło w dniu 29 lipca 2015 roku, zaś poszczególni inspektorzy nadzoru – na których powołuje się pozwana- jedynie potwierdzili fakt zakończenia przedmiotowych prac. Powodowie wskazali też, że po wykonaniu prac, pozwana oświadczyła, że zostały one wykonane w sposób terminowy i wysoko oceniła ich jakość.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 lipca 2014 roku Gmina M. S. (zamawiający) zawarła z T. S. i P. S. (1) (wykonawca) umowę o roboty budowlane nr (...), w której zamawiający zlecił, a wykonawca przyjął do wykonania przedmiot umowy pod nazwą „Przebudowa z renowacją zabytkowego budynku Państwowej Szkoły Muzycznej I stopnia w S. al. (...)”. Zakres umowy obejmował między innymi roboty budowlane wewnętrzne i zewnętrzne oraz konserwatorskie wraz z zagospodarowaniem terenu, sieciami i przyłączami zewnętrznymi (§1 umowy). Strony ustaliły termin wykonania przedmiotu umowy od dnia przekazania placu budowy do dnia 30 maja 2015 roku, zaś za podstawę wykonania przedmiotu umowy w terminie uznano wpis do dziennika budowy dokonany przez kierownika budowy o zakończeniu robót budowlanych, potwierdzony przez inspektorów nadzoru poszczególnych branż (§8 umowy). Za wykonany przedmiot umowy zamawiający zobowiązał się zapłacić wynagrodzenie ryczałtowe ustalone na podstawie oferty wykonawcy w wysokości 4 150 000,00 złotych łącznie z podatkiem VAT (§9 umowy). Podstawą zapłaty wynagrodzenia były faktury przejściowe i faktura końcowa wystawiona przez wykonawcę dla zamawiającego. Podstawą do wystawienia faktury końcowej był potwierdzony przez zamawiającego protokół końcowego odbioru robót, stwierdzający wykonanie zakresu umowy, zatwierdzony przez inżyniera kontraktu (§11 umowy). Strony ustaliły kary umowne w wysokości 0,01% kwoty o której mowa w §9 umowy: a) za opóźnienie robót w terminie wskazanym w §8 za każdy dzień opóźnienia; b) za opóźnienie w usunięciu wad i usterek stwierdzonych przy odbiorze końcowym lub w okresie rękojmi za wady (§16 umowy). W dniu 29 maja 2015 roku strony zawarły aneks do umowy, w którym ustalono termin wykonania przedmiotu do dnia 29 lipca 2015 roku.

Dowód:

-umowa o roboty budowlane, k. 23-33;

-aneks do umowy, k. 34;

-zeznania K. B., k. 239-240;

-zeznania K. Ś., k. 240-241.

Postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2013 roku (...) (...) zatwierdził pod względem konserwatorskim projekt budowlany „Przebudowa z renowacją zabytkowego budynku Państwowej Szkoły Muzycznej I stopnia wraz ze zmianą zagospodarowania terenu i budową zjazdu z dziennika drogi nr (...) (ul. (...)) na dziennik drogi nr (...) przy alei (...) w S.. Następnie decyzją z dnia 24 sierpnia 2014 roku (...) (...) zezwolił na przeprowadzenie robót budowlanych i prac konserwatorskich.

Dowód:

-postanowienie, k. 171;

-decyzja, k. 177

Przystąpiono do wykonywania robót. Podczas wykonywania prac okazywało się na bieżąco, że należy wykonać dodatkowe, nieprzewidziane wcześniej czynności. Podczas zdejmowania tapicerki z drzwi okazywało się, że jest kilkaset dziurek po gwoździach i należało je wbijać kilkaset fleków albo szpachlować, reperowano zamki, dorabiano nowe klucze, wymieniano szyby na wstawki drewniane, reperowano profile drzwi, powiększono otwór wentylacyjny, wykonano ścianki akustyczne w korytarzu. Wydłużył się czas oczekiwania na nowe lampy, okazało się, że niemożliwe jest wykorzystanie materiału ze starej podłogi i złożono zamówienie na nowy, na który to materiał był długi okres oczekiwania. Instalację wentylacyjną zamontowano zgodnie z projektem, jednak ze względu na wysokość położonego sufitu, należało ją ułożyć na innej wysokości. W projekcie były błędy, wobec czego należało wykonać dodatkowe prace związane z montażem i okablowaniem systemu wykrywczo - pożarowego, a także wykonano, niewielkie prace elektryczne. Istniały rozbieżności w rzutach i planie projektowym odnośnie baterii oraz rozbieżności w ilości i typach grzejników pomieszczeniach.

Dowód:

-zeznania J. L., k. 192;

-zeznania K. K. (1), k. 193;

-zeznania P. K. (1), k. 193;

-zeznania S. K., k. 194;

-zeznania R. W., k. 194-195;

-zeznania M. P., k. 195;

-zeznania J. K., k. 196;

-zeznania M. M., k. 196-197;

-zeznania S. N., k. 197;

-zeznania J. P., k. 197;

-zeznania A. K., k. 199;

-zeznania P. S. (2), k. 199;

-zeznania K. B., k. 239-240;

-zeznania B. G. (1), k. 244-245.

W dniu 29 lipca 2015 roku kierownik budowy potwierdził zakończenie wszystkich robót budowlanych. W dniu 31 lipca 2014 roku sporządzono (...) (...), w którym wskazano, że gotowość do odbioru została zgłoszona przez wykonawcę wpisem do dziennika budowy z dnia 29 lipca 2015 roku oraz pismem przewodnim z dnia 13 sierpnia 2015 roku. Dnia 5 sierpnia 2015 roku sporządzono protokół odbioru technicznego zjazdu na ul. (...). Pismem z dnia 7 sierpnia 2015 roku dyrektor szkoły, kierownik budowy, projektant oraz inspektor nadzoru złożyli Powiatowemu Inspektorowi Nadzoru Budowlanego w S. zawiadomienie o zakończeniu budowy, w którym wskazano, że wszystkie roboty zostały wykonane zgodnie z projektem budowlanym i warunkami pozwolenia na budowę oraz przepisami w dniu 29 lipca 2015 roku.

Dowód:

-kserokopia Dziennika Budowy, k. 56-57;

-protokół, k. 60-68;

-zawiadomienie, k. 69;

-protokół, k. 116-117.

W dniu 25 sierpnia 2015 roku A. N., zastępca Inżyniera Kontraktu przesłał wiadomość elektroniczną, w której zamieścił wzór (...) (...), w którym stwierdzono, że przedmiot odbioru został wykonany w okresie umownym, to jest od dnia 31 lipca 2014 roku do dnia 29 lipca 2015 roku.

Dowód:

-wiadomość elektroniczna z aneksem, k 59-62.

W dniu 29 lipca 2015 roku sporządzono końcowy protokół odbioru technicznego robót nr 2. W dniu 11 maja 2015 roku sporządzono protokół odbioru finansowego robót nr 2. W dniu 29 lipca 2015 roku sporządzono protokół odbioru technicznego robót nr 4. W dniu 29 lipca 2015 roku sporządzono końcowy protokół odbioru technicznego robót nr 5. W dniu 29 lipca 2015 roku sporządzono protokół odbioru technicznego robót nr 6. W dniu 29 lipca 2015 roku sporządzono protokół odbioru finansowego robót nr 7. W dniu 29 lipca 2015 roku sporządzono końcowy protokół odbioru technicznego robót nr 3. W dniu 29 lipca 2015 roku sporządzono protokół odbioru technicznego robót nr 3- rozliczenie końcowe. W dniu 30 kwietnia 2015 roku sporządzono y protokół odbioru technicznego robót nr 3. W dniach 5 i 29 lipca 2015 roku sporządzono końcowy protokół odbioru technicznego robót nr 3. W dniu 29 lipca 2015 roku sporządzono końcowy protokół odbioru technicznego robót nr 3.

Dowód:

-protokoły, k. 70-85.

Dnia 26 sierpnia 2015 roku sporządzono „Protokół odbioru końcowego i przekazania do użytkowania”, w którym zgłoszono gotowość do odbioru: a) budowy zjazdu z ul. (...); b) robót budowlanych przebudowy i renowacji budynku (...) i c) renowacji żaluzji okiennych – wszystkie pozycje z adnotacją „zapis kierownika budowy w dzienniku budowy z 29.07.2015 r. o zakończeniu robót”, zaś cały protokół opatrzono adnotacją „Potwierdzenie gotowości do odbioru końcowego – pismo Inżyniera Kontraktu z dnia 24.08.15r.”. Komisja Odbiorowa ustaliła, że na podstawie przedstawionych dokumentów oraz dokonanego przeglądu robót, przedmiot odbioru został wykonany w terminie od dnia 31 lipca 2014 roku do dnia: 29 lipca 2015 roku (etap „A1”), 24 sierpnia 2015 roku (etap „A2”) oraz 29 lipca 2015 roku (etap (...)). W załącznikach stwierdzono usterki i niedoróbki, zaś ich termin na usunięcie został ustalony na dzień 21 września 2015 roku.

Dowód:

-protokół z załącznikami, k. 108-114;

-zeznania R. K., k. 243.

Drobne prace poprawkowe wykonywano we wrześniu i październiku 2015 roku. W budynku szkoły odbywały się lekcje.

Dowód:

-zeznania P. K. (2), k. 198;

-zeznania P. P., k. 242-243;

-zeznania A. T., k. 245-246.

Pismem z dnia 15 września 2015 roku powodowie złożyli pozwanej pismo, w którym wnieśli o dokonanie uzupełnienia/uszczegółowienia protokołu w zakresie terminu wykonania prac w zakresie etapu „A2” przez wskazanie, że termin ten dotyczy prac nieobjętych podstawowym zamówieniem. Powodowie wskazali, że z przedmiotowego zapisu nie wynika w jakim terminie zostały zakończone prace objęte podstawowym zakresem umowy, zaś data 24 sierpnia 2015 roku winna być traktowana jako termin zakończenia prac nieobjętych podstawowym zamówieniem, skoro prace te zostały wykonane do dnia 29 lipca 2015 roku, co potwierdza dokumentacja. W odpowiedzi Wydział Inwestycji Miejskich Urzędu Miasta S. poinformował, że faktyczny termin wykonania przedmiotu umowy to dzień 24 sierpnia 2015 roku, zgodnie z pisemnym potwierdzeniem Inżyniera Kontraktu i protokołem odbioru końcowego przedmiotu umowy. Dalej wskazano, że w terminie umownym, to jest do dnia 29 lipca 2015 roku wykonawca zakończył jedynie realizację zjazdu drogowego, co potwierdza stosowny protokół.

Dowód:

-pismo, k. 38;

-odpowiedz, k. 39-40

Tytułem wykonania robót, dnia 15 września 2015 roku powodowie wystawili pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 768 030,36 złotych z terminem płatności do dnia 15 października 2015 roku. W dniu 14 października 2015 roku pozwana wpłaciła powodom kwotę 757 240,36 złotych.

Dowód:

-faktura, k. 45;

-potwierdzenia przelewów, k. 46.

Pismem z dnia 12 października 2015 roku pozwana poinformowała powodów, że w związku z opóźnieniem w wykonaniu przedmiotu umowy, została naliczona kara umowna w wysokości 10 790 złotych. Pozwana wskazała, że termin realizacji umowy ustalano na dzień 29 lipca 2015 roku, zaś faktyczna data zakończenia inwestycji, zgodnie z protokołem odbioru końcowego, to 24 sierpnia 2015 roku, co oznacza, że opóźnienie wyniosło 26 dni. Pozwana wystawiła powodom notę księgową nr (...) na kwotę 10 790 złotych. Pismem z dnia 21 października 2015 roku powodowie wezwali pozwaną do zapłaty kwoty 10 790 złotych wraz z ustawowymi odsetkami, wskazując, że prace zostały wykonane w terminie, o czym świadczy pismo – Zawiadomienie o zakończeniu budowy złożone w dniu 7 sierpnia 2015 roku w Powiatowym Inspektoracie Nadzoru B., a także oświadczenie kierownika budowy, które zostało potwierdzone przez projektanta i inspektora nadzoru. Pismem z dnia 3 listopada 2015 roku pozwana odmówiła zapłaty żądanej kwoty i pottrzymała swoje wcześniejsze stanowisko.

Dowód:

-pismo, k. 47;

-nota, k. 48;

-wezwanie do zapłaty, k. 49-50;

-pismo, k. 55;

-zeznania M. B., k. 238

Dnia 28 czerwca 2016 roku pozwana, po wszczęciu procesu, złożyła powodom oświadczenie o potrąceniu.

Dowód:

-oświadczenia, k. 120-121

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie dowodów z przedstawionych przez obie strony dokumentów w postaci: umowy wraz z aneksem, protokołów odbioru, dziennika budowy, decyzji, oświadczeń o potrąceniu i pism stron – prawdziwości i rzetelności których żadna z nich nie przeczyła, co pozwalało uznać je za właściwe i wiarygodne źródło informacji o stanie faktycznym sprawy.

Ponadto przeprowadzono dowód z zeznań świadków J. L., K. K. (1), P. K. (1), S. K., R. W., M. P., B. G. (1), M. M., S. N., J. P., A. K., P. S. (2), K. B., J. K., którym Sąd dał wiarę w kontekście potrzeby wykonania prac dodatkowych, których uprzednio nie przewidziano, a także błędów projektowych. Zeznań tych strona pozwana nie kwestionowała. Przeprowadzono również dowód z zeznań świadków: P. K. (2), A. T. oraz P. P., którzy zeznali, że prace poprawkowe były wykonywane we wrześniu i październiku 2015 roku, co w zasadzie było niesporne.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków M. B., K. B., K. Ś., P. P., R. K., B. G. (2), w zakresie w jakim twierdzili, że dokument na karcie 69, to jest „Zawiadomienie o zakończeniu budowy” z dnia 7 sierpnia 2015 roku, dotyczy tylko i wyłącznie zjazdu z działki. Powyższa konstatacja świadków jest sprzeczna nie tylko z treścią pozostałych dokumentów i zeznaniami innych świadków, ale także, ze względów proceduralnych, nie ma możliwości przeprowadzenia na tę okoliczność dowodów o charakterze osobowym.

Należy zauważyć, że zasadą pozostaje niedopuszczalność prowadzenia dowodu przeciwko lub ponad osnowę dokumentu, a jego dopuszczenie jest wyjątkiem, gdy zachodzą kumulatywnie określone w przepisie przesłanki (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2005 roku, sygn. akt IV CK 630/04). Stosownie do treści art. 247 k.p.c. - wskazane w nim dowody osobowe przeciwko osnowie lub ponad osnowę dokumentu obejmującego czynność prawną mogą być dopuszczone tylko między uczestnikami tej czynności i to tylko w wypadkach, gdy nie doprowadzi to do obejścia przepisów o formie zastrzeżonej pod rygorem nieważności i gdy ze względu na szczególne okoliczności sprawy sąd uzna to za konieczne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2002 roku, sygn. akt II CKN 1094/00). Rzeczony dokument-zawiadomienie to jednostronna czynność prawna inwestora, w którym informuje on (...) B. o zakończeniu budowy: „Zmiana zagospodarowania terenu i budowa zjazdu z działki drogowej 124/2 z obrębu 2140 (ul. (...)) na działkę nr (...) obręb 2140 wraz z przebudową i renowacją budynku Państwowej Szkoły Muzycznej I stopnia przy al. (...) w S.”. Dokument ten złożyła A. T., która na rozprawie w dniu 19 grudnia 2016 roku zeznała, że zawiadomienie dotyczy elementów wskazanych w tytule zawiadomienia, a więc również przebudowy i renowacji budynku szkoły (k.246). Stroną przedmiotowej czynności była tylko A. T., wobec czego tylko ona mogłaby zakwestionować jej treść, tymczasem potwierdziła, że dokument dotyczy wszystkich elementów wymienionych w tytule. Nadto, zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie nie wystąpiły także szczególne okoliczności uzasadniające dopuszczenie dowodu przeciwko osnowie lub ponad osnowę rzeczowego zawiadomienia. Co istotne, również świadek C. S. potwierdził, że dokument dotyczy wszystkich robót objętych projektem i umową (k. 246).

Powyższe koresponduje zresztą z pozostałym materiałem dowodowym sprawy, bowiem zgodnie z postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2013 (k. 171) roku oraz decyzją z dnia 24 sierpnia 2014 roku (k. 177) (...) (...) najpierw zatwierdził przedłożone opracowania, a następnie wydał decyzję na podstawie której zezwolił na przeprowadzenie robót budowlanych i prac konserwatorskich przy budowie i renowacji przedmiotowej szkoły. Dalej, także decyzja Prezydenta Miasta S. z dnia 30 kwietnia 2014 roku (k.176), a także zawiadomienie z dnia 4 sierpnia 2014 roku o rozpoczęciu robót budowlanych, również odnosiły do przebudowy i renowacji budynku szkoły, dlatego też trudno uznać stanowisko pozwanej i świadków M. B., K. B., K. Ś., P. P., R. K., B. G. (2), że zawiadomienie (k. 69) wyjątkowo odnosiło się tylko do jednego z elementów prowadzonych prac, to jest wykonania zjazdu z działki drogowej.

Również świadek C. S., który był kierownikiem budowy, zeznał, że budowa zakończyła się na koniec lipca, a wpis w dzienniku budowy (k. 57) należy odczytywać literalnie, to jest, że w dniu 29 lipca 2015 roku zostały zakończone wszystkie roboty budowlane zgodnie z projektem i pozwoleniem na budowę.

Zgodnie z zawartą umową, podstawą zapłaty wynagrodzenia były faktury przejściowe i faktura końcowa wystawiona przez wykonawcę dla zamawiającego. Podstawą do wystawienia faktury końcowej był natomiast potwierdzony przez zamawiającego protokół końcowego odbioru robót, stwierdzający wykonanie zakresu umowy, zatwierdzony przez inżyniera kontraktu (§11 umowy). W tym miejscu trzeba zwrócić uwagę na załącznik do wiadomości elektronicznej A. N., zastępcy Kierownika Inżyniera Kontraktu, to jest wzór (...) (...), w którym stwierdza się, że „przedmiot odbioru został wykonany w okresie umownym, to jest od dnia 31 lipca 2014 roku do dnia 29 lipca 2015 roku (k. 59-62). Ponadto, treść zawiadomienia o zakończeniu robót z dnia 7 sierpnia 2015 roku została jednocześnie zaakceptowana przez kierownika budowy, projektanta, a także inspektora nadzoru.

Nie bez znaczenia jest również fakt, iż z treści końcowego protokołu odbioru robót z dnia 26 sierpnia 2015 roku (k.108-109), wynika że zgłoszenie gotowości do odbioru wszystkich prac nastąpiło w dniu 29 lipca 2015 roku, a nie powinno budzić wątpliwości, że już samo takie zgłoszenie aktualizuje obowiązek przystąpienia przez inwestora do czynności odbiorowych (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2004 roku, sygn. akt I CK 24/03). Oczywiście inwestor od dokonania tej czynności może się uchylić, ale tylko przez wskazanie obiektywnie istniejących i osadzonych w treści umowy bądź przepisach prawa przyczyn, czyniących to zgłoszenie nieskutecznym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2007 roku, sygn. akt II CNP 70/06). Oddanie przedmiotu umowy nie powoduje wymagalności wierzytelności przyjmującego zamówienie o wynagrodzenie, gdy przedmiot dotknięty jest wadą istotną, tj. czyniącą go niezdatnym do zwykłego użytku lub sprzeciwiającą się wyraźnie umowie, tymczasem na kanwie niniejszej sprawy z taką sytuacją nie było do czynienia. Co prawda, jak zeznali świadkowie P. K. (2), P. P. oraz A. T., prace poprawkowe trwały jeszcze we wrześniu i październiku 2015 roku, to jednak miały one drobny charakter i nie wpływały na możliwość użytkowania budynku szkoły, skoro odbywały się w nim lekcje. Nie były więc to wady istotne, a zatem takie, które umożliwiłyby odbiór. Niedopuszczalnym jest zatem uzależniania odbioru i zapłaty wynagrodzenia od braku jakichkolwiek wad wykonanych robót (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 kwietnia 2014 roku, sygn. akt V ACa 876/13).

Abstrahując od powyższych rozważań, należy zauważyć, że również zarzut pozwanej dotyczący wygaśnięcia zobowiązania na skutek potrącenia okazał się chybiony. Zgodnie z art. 483 § 1 k.c., można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). W łączącej strony umowie z dnia 31 lipca 2014 roku uzgodniono możliwość obciążenia wykonawcy (powodów) karą umowną w razie zwłoki w oddaniu przedmiotu robót (§16 ust. 1 pkt. 1 umowy). Zastrzeżenie kary umownej ma zatem ten skutek, że w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, wierzyciel może domagać się zapłaty tej kary bez względu na wysokość poniesionej szkody a zatem i bez obowiązku jej wykazywania. Niemniej w pozostałym zakresie, pozostają aktualne zasady odpowiedzialności przewidziane w art. 471 k.c. Jak zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 06 października 2010 roku (sygn. akt II CSK 180/10), zgodnie z art. 483 § 1 k.c., kara umowna stanowi umowne zastrzeżenie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego następuje przez zapłatę określonej sumy. Stosownie do art. 471 k.c. przesłanką uzasadniającą zwolnienie dłużnika od obowiązku naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania jest wykazanie przez niego, że niewykonanie lub nienależyte, wykonanie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi on odpowiedzialności. W konsekwencji w razie kary umownej zastrzeżonej na wypadek niewykonania zobowiązania, kara należy się jedynie, gdy dojdzie do zwłoki dłużnika (art. 476 k.c.). Dłużnik może się uwolnić od obowiązku zapłaty kary umownej, jeżeli obali wynikające z art. 471 k.c. domniemanie, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność.

W niniejszej sprawie, jak zgodnie zeznali świadkowie, podczas wykonywania robót okazywało się, że należy zrealizować dodatkowe, nieprzewidziane wcześniej prace. Nadto, w dokumentacji projektowej były błędy, a także

występowały rozbieżności w rzutach i planie projektowym odnośnie baterii oraz rozbieżności w ilości i typach grzejników w pomieszczeniach. To wszystko, zdaniem Sądu, wpływało na terminowość prac, co zresztą potwierdził na przykład świadek R. W., który wykonywał zagospodarowanie poddasza (k. 195). Nawet więc gdyby przyjąć, że powodowie wykonali prace po terminie, to uwolnili się od obowiązku zapłaty kary umownej.

Zgodnie z art. 647 k.c., przez umowę o roboty budowlane wykonawca zobowiązuje się do oddania przewidzianego w umowie obiektu, wykonanego zgodnie z projektem i z zasadami wiedzy technicznej, a inwestor zobowiązuje się do dokonania wymaganych przez właściwe przepisy czynności związanych z przygotowaniem robót, w szczególności do przekazania terenu budowy i dostarczenia projektu, oraz do odebrania obiektu i zapłaty umówionego wynagrodzenia.

W tych warunkach należało uznać, że powodowie w sposób należyty udowodnili dochodzone roszczenie co do zasady i wysokości. Z kolei zarzuty pozwanej nie zostały w dostatecznym stopniu wykazane, co uniemożliwiało obalenie na ich podstawie żądania pozwu w jakimkolwiek zakresie. Skoro zatem powodowie wykonali wszystkie zlecone prace, zgodnie z zawartą umową, to ich roszczenie podlegało uwzględnieniu w pełnej zgłoszonej wysokości tj. 10 790 złotych. Od tej kwoty przysługiwały powodom także odsetki w wysokości ustawowej za opóźnienie (art. 481 § 1 i 2 k.c.), liczone od dnia następnego po określonym w fakturze VAT Nr (...) terminie zapłaty (15 października 2015 roku.), tj. od dnia 16 października 2015 roku. W tych warunkach, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powodów kwotę 10 790 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 października 2015 roku, orzekając jak w pkt 1 wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powództwo zostało uwzględnione w całości w związku z czym powodom służyło prawo zwrotu wszystkich kosztów poniesionych w związku z udziałem w sprawie. Powodowie ponieśli koszty procesu w łącznej wysokości 5374 zł, obejmujące: opłatę sądową od pozwu w wysokości 540 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 4800 zł (§2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie) oraz dwie opłaty skarbowe uiszczone od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Co za tym idzie, należało zasądzić od pozwanej na rzecz powodów, tytułem kosztów procesu, kwotę 5 374 zł, orzekając jak w pkt 2 wyroku.

Na podstawie przepisu art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 64,80 zł, o czym orzekł w punkcie 3 wyroku (koszty podróży związane ze stawiennictwem w Sądzie świadka P. K. (2)).

ZARZĄDZENIE

1. (...);
2. (...)
3. (...) K. (...);
4. (...)